

Кіра сиділа на траві й тримала в долоні підвіску на шкіряному шнурочку. Вона ніколи з нею не розлучалася. А коли ставало сумно чи самотньо, завжди брала прохолодну фігурку в руки. Відчувала лінії, кутики, водила пальцями по гладенькому обрису.

Прикрасу подарував тато. Торкаючись, дівчинка уявляла, наче тримає за руку і його.

Це була фігурка ДОМУ. Маленький керамічний будиночок із віконцями, дверима, дахом і трубою. І петелькою, щоб можна було носити на шнурку. Тато подарував підвіску під час прощання. Кіра пам'ятала все, що він сказав: «Усередині кожного є свій дім. Хай би де ти була — дім із тобою та в тобі. І я — поруч. Ми обов'язково зустрінємось удома, у нас удома».

Відтоді, здавалося, минуло дуже багато часу. Кіра багато разів поверталася додому й знову їхала з нього. Вона наче звикла до того, що може жити не вдома, хоч колись здавалося, що не витримає й кілька днів суму за ним, за іграшками, за кімнатою, за спогадами.

Усе витримала. Навчилася звикати до нових місць. От лише зустріч із татом ще не відбулася. До цього неможливо звикнути.

Кіра сиділа на траві, тримала в руках підвіску. Торкалася малесеньких прохолодних гладеньких стін, випуклих яскравих віконечок. Пригадувала слова тата, що всередині кожного є свій дім, і думала: «Ну як це може бути? Як дім може бути всередині?».

Уявивши, як у її тілі виростає маяк чи замок, наче в заставці мультфільмів Діснея, усміхнулась. А як побачила той маяк із головою, ручками та ніжками, то засміялася вголос.

Час від часу тато виходив на зв'язок. Телефонував, коли міг, чи надсилав Кірі фото й відео котиків, що живуть поруч із ним. Іноді Кіра навіть говорила з ним по вайберу.

Вона називала батька «Та». Скорочено від тато.

Та був у війську. Кіра сумувала й дуже хвилювалася, хоч достеменно й не знала, що він там робить. Помічала, як Та поступово стає трохи іншим. Голос той самий, а очі — наче сумніші.

У Та теж був такий самий будиночок. Хоча ні, усе ж інакший, майстер зробив їх різними. Іноді вони торкалися своїми будиночками через екрани телефонів. Хатинки немов давали одне одному п'ять, як люди — долонями.

Якось Кіра під час розмови глянула на підвіску й на-
решті пригадала запитати Та:

— А як це — Дім всередині?

Та мав бігти, але обіцяв написати повідомлення чи наговорити голосову відповідь. Кіра не любила читати й сподівалася, що тато надішле голосове. Як раніше, коли записував на диктофон казки та пісні для неї.

Уранці наступного дня, щойно прокинувшись, Кіра побачила в телефоні сповіщення про звістку від тата.

— У-у-у-у... знову читати... — розкрила Кіра текстове повідомлення.

Пограємося в «Дім всередині»

У кімнаті Кіра зручно вместилася просто на килимі серед подушок і почала читати.

Ласкаво просимо в ДІМ ВСЕРЕДИНІ. Мій зараз схожий на трейлер. Пам'ятаєш, як ми мріяли з тобою подорожувати в такому? Розкажи, який він у тебе?

Уяви, що всередині тебе є власний внутрішній Дім. Може, як замок, чи як маяк (звідки він знав?!), чи як квартира, де багато різних кімнат? Напиши чи намалюй мені. А краще напиши та намалюй і надсилай фото.

Кіра поставила сердечко повідомленню Та.

Поки переодягалася, вмивалася, то уявляла собі різноманітні хатинки: будиночки ельфів і тролів, величезні

замки, які бачила під час подорожі до Львова, і навіть нірку крота.

Дівчинка вирішила, що це має бути щось миле, мімі-мішне.

